

Միսաք Մեծարենց

Ցայգն է պայծառ...

Ցայգն է պայծառ անհունորեն
ցուցրլանքովն իր խոլապար.
օդանույշներ՝ որ մեղմաբար
քնքշանքով զիս կը պարուրեն:

Բուստ համբույրով՝ որուն կարմիր
կարոտովն իմ հոգիս կուլար,
ինչպես փանդիո մը մեղմալար՝
պոնդերու տակ մեղկ ու ցանցիր:

Պարզկա ցայգուն անուրջին մեջ
լըվալ կ'ուզեմ հիմակ հոգիս,
և հրրահրել երբեմնի շեջ
աշտանակներն իմ երագիս:

Մըտածումըս կ'անցնի նորեն
շավիղներեն իր լուսավետ,
հեշտություններ հոգվույս հավետ
բերելով իր ճամբաներեն:

Գինո՛վ եմ ես ծաղկանց բույրեն,
տարաշխարհիկ ու գրրավիչ,
ու ձայներն ալ՝ որ քիչ քիչ

իմ երագներըս կ'օրորեն:

Եվ անծանոթ աշխարհներուն՝
անեզրին մեջ խորհրդագեղ՝
կ'անդրադառնա մեջն իմ հոգուն
կրկներևոյթը գունագեղ:

Պիտի ըզգա՛ն ես տևաբար
բուրումն անոնց ծաղիկներուն,
որոնք հեշտին կը դառնան պար՝
լուսացնցուղ ցողով լեցուն:

Պիտի ծրծե՛ն ես անդադար
հոծ երագանքն անոնց բալին,
ու շողերն՝ որ կը փալփըլին՝
ոսկեպաղպաջ՝ ինչպես նեկտար:

Պիտի անցնի՛ն ես խանդավառ
այդ լուստոռոզ ուղիներեն,
ես՝ ուխտավոր ուղենուլար՝
խորհրդածուփ թափառելեն:

Պիտի անցնի՛ն ես Անհունին
հավերժալուռ երկինքներեն,
մինչև հույզերս ամեն թռչնին՝
ու ես երկիր դառնամ նորեն: